

61 III. *Высокийтъ слоѡ* расчочава сичкытъ богатства на въображеніето, съ благородство на мыслить, съ възвышенность на чувствованіята, съ живость на изображеніята, които и представя въ сичкыя имъ блѣсъкъ, въ сичкото имъ величіе. Като обилень, текъщъ, испълненъ съ силы и достоинства, той очудва, възхищава, извожда отъ себе си изразенія, живы обраты, смѣлы фигуры, поразителна красота, силны и бързы движенія, които повличать и приклоняватъ челоѡка на страната си. Отъ фигурытъ, свойственны на този слоѡ, по-главны сѡ: *умълчаваньето* и *обращеньето*, които видѣхмы горѣ съ другытъ фигуры на редѣ. Писателтъ или оратортъ съ тѣхъ и колкото ѣще фигуры бы употребилъ, може да обладай душата ни и да я води къмъ назначената си цѣль — а туй са нарича *езыкъ на страститѣ*.

И тѣй страстно, въ образа на идеи и чувствованіята, означава една необыкновенна сила, нѣщо чрезвычайно, което разбужда страститѣ, т. е. противъ волята привлича, покъртва сърцето, раздражава и колебае душата. Ето въ що именно състои *высокийтъ слоѡ* и туй, което собствено наричатъ *высоко*. Но този слоѡ и высокото пакъ различавать помежду си, какъто сега ще видимъ.

В.

Изворы на высокото въ съчиненіята. — Преди да покажемъ тѣзи изворы, нека видимъ разликата между высокыя слоѡ и туй що ѣ *высоко*. — *Высокийтъ слоѡ* състои въ благородното изразеніе на идеи голѣмы и чувствованія възвышенны, които обаче не сѡ ѣще высокы, ако и да имъ придаватъ нѣкой высокъ характеръ. А *высокото* наопаки, какъто въ мыслить, тѣй и въ чувствованіята, означава черта удивителна, необыкновенна, която възхищава душата, извожда я отъ себе си, възнося я по-горѣ отъ